CFA Ribera d'Ebre. Móra d'Ebre

Categoria G

Obra treballada: "La Caputxeta Vermella". Roberto Innocenti i Aaron Frisch

La Caputxeta Vermella

Manel Martínez Gallego

Curs de preparació a les proves d'accés de Grau Mitjà

Professor que ha dirigit el treball: Miquel Verdejo i Viu

LA CAPUTXETA VERMELLA

Aquí em trobo. Com cada dia, com cada tarda. Envoltada de vehicles, envoltada de contaminació. Envoltada de gent la qual ignora inclús la meva presència. Sóc insignificant en aquesta gran ciutat.

Els meus somnis, els meus desitjos... desapareixeran amb el fum de qualsevol tub d'escapament. Els meus pensaments...on són?, ni els puc escoltar jo mateixa amb aquests sorolls de clàxons, de motors, de gent cridant... és impossible.

Moltes vegades quan arribo a casa veig que la roba que porto s'ha tornat de color negre per culpa de l'atmosfera que hi ha en aquesta ciutat. A vegades, fins i tot, tacada d'alguna salsa de les botigues de menjar il·legals que abarroten les voreres. Com si no fos suficient esquivar centenars de persones que corren i caminen desordenadament com si s'acabés el món. Un caos.

En aquesta ciutat no hi ha lloc per a res. És angoixant, asfixiant, artificial… Artificial com llums gegants d'un gran centre comercial que em trobo cada dia de tornada a casa. Unes lletres ben grans, il·luminades, en què es pot llegir El Bosc. Curiós nom per a una macro botiga enmig d'una ciutat horrorosa com aquesta. Quan arribo a aquest punt del meu recorregut em sento estranya, com en un oasi, abduïda.

Veient aquell rètol majestuós els meus pensaments volen. Els meus peus s'aixequen del terra, oblido completament on sóc i imagino que em trobo en un bosc.
Un bosc màgic... preciós... silenciós. Però també un bosc que amaga perills.

Imagino que sóc una mena de caputxeta vermella, però una caputxeta vermella moderna i urbana, no una de conte per a nens petits. Imagino que vaig amb pantalons vermells prims, arrapats, una samarreta vermella del meu grup heavy preferit, una jaqueta vermella de cuir amb punxes de color metall i unes botes negres de motorista. En definitiva, una caputxeta vermella amb caràcter, amb molt de caràcter.

La caputxeta que sóc no porta pastissos o dolços a la seva àvia i no va a peu pel bosc morta de por. La meva caputxeta porta un camió de 45 metres de llarg carregat de cervesa a fer el repartiment al bar més llunyà, inaccessible i perillós del bosc. Un lloc

que no està fet per a tothom ni tothom és benvingut. Aquest bar es diu El Bosc. Allí només els més durs resisteixen i es guanyen el respecte dels altres a base de posar en joc les seves pròpies vides. Uns són humans, altres meitat humans meitat animals. Tots temibles, tots barrejats. Tots conviuen en un caos organitzat. Hi ha un codi no escrit que manté aquests éssers en una calma tensa, però al mateix temps son éssers de paraula i honor.

Entre tota aquesta fauna que tenen com a punt de trobada El Bosc, hi ha un personatge que destaca per damunt. Un individu que, tot i no haver-hi caps, tothom el considera com a tal i ningú acostuma a fer res sense el seu permís previ. A vegades amb una xerrada, a vegades amb una subtil mirada. El seu nom....Llop.

Un home amb cap de llop de gairebé dos metres d'alçada i cent quilos de pes. Fort, intel·ligent, bon lluitador. Amb una jaqueta i pantalons de cuir negre a joc amb la seva Harley Davidson, també de color negre, amb unes flames d'un color viu pintades al dipòsit de la gasolina.

Llop era un tipus solitari però de bon caràcter. No era simpàtic però sabia com fer-se amb la gent ràpidament. Per aquesta raó tothom el respectava i fins i tot li tenien certa estima. Sempre estava assegut al final de la barra en un lloc fosc. Quasi no se'l veia però tots sabien que estava allí. Des d'aquest racó ell controlava tot el bar. Una mena de vigilant que mirava que tot estigués bé i que ningú es volgués passar de llest. Si algú actuava fora de les normes no establertes ho podria pagar amb la seva pròpia vida.

A vegades em pregunto si estic bé del cap. Penso que si algú escoltés les històries que m'invento no crec que la resposta fos gaire positiva, al contrari. Però qui pot estar bé del cap vivint en una ciutat com en la que jo visc? Una ciutat impersonal, avorrida, fosca, estressant. Una ciutat on tothom no es ningú,on ningú es mira a la cara, on ningú adquireix un rol determinat perquè en una ciutat d'aquest tipus tothom és igual, com un robot.

La gent als pobles són completament diferents. Tranquils, relaxats. Passegen i si es troben amb algú se saluden i es conten històries. Tothom coneix tothom. La gent té la seva personalitat, moltes vegades donada per la pròpia gent que l'envolta coneixedora d'aventures personals i suposadament secretes.

Als pobles hi ha gent per a tot. Gent que té el seu rol i porten a terme el seu paper. Per exemple, una vegada vaig llegir que les famílies més antigues que viuen als pobles tenen, com ells diuen, un malnom. El malnom d'una casa és aquell nom, paraula o expressió per la qual el coneix la resta dels habitants del poble. A unes famílies no els hi agraden gaire, perquè el seu malnom té un to despectiu, potser obtingut com a producte d'algun assumpte tèrbol o potser obtingut arran d'una desgràcia personal.

Però hi ha altres que els porten amb orgull fent-los visibles a les façanes de les seves cases. Uns amb lletres de fusta, altres ho fan treballant el ferro. Ben visibles, perquè tothom sàpiga qui viu allí.

Si jo visqués en un poble no deixaria que ningú em posés un malnom. Me'l posaria jo mateixa. Em faria dir La Caputxeta Vermella. Me'l faria ficar a l'entrada de la meva casa, amb llums, per a que es veiés també a la nit. Un cartell gran, cridaner, paregut al d'un bar que està dins d'un bosc al qual només hi van els més durs. On per damunt de tots hi destaca un al qual anomenen Llop. Meitat llop , meitat home. Que té una Harley Davidson de color negre amb les mateixes flames de l'infern pintades als tubs d'escapament.

Aquest ésser, que m'ajuda a evadir-me d'aquesta ciutat sense escrúpols, un ésser amb qui somnio, que apareix a les nits a casa meva, m'agafa de la mà i em porta ben lluny d'aquest lloc miserable. Tots dos al damunt de la seva moto, sense destí. Escapant per ser feliç. Com si fos un conte.